

Sygn. akt III Ca 844/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion-Hajduk

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2022 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

przy udziale interwenienta ubocznego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt I C 602/19

1. oddała obie apelacje;

2. wzajemnie znosi pomiędzy stronami koszty postępowania odwoławczego.

SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt III Ca 844/22

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z 23 czerwca 2022 roku zasądził od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz powódki T. K. 18 000 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 czerwca 2022r., zasądził od pozwanej na rzecz powódki 1 915,46 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1 808,27 złotych od dnia 28 września 2018r. i od kwoty 107,19 złotych od dnia 7 lutego 2019r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu, szczegółowe wyliczenie kosztów procesu pozostawiając referendarzowi sądowemu, przy założeniu ich stosunkowego rozdzielenia między stronami w ten sposób, że pozwany ponosi koszty procesu w 30 %, zaś powódka w 70%.

Sąd Rejonowy ustalił, że 21 czerwca 2018 r. powódka wraz z koleżanką pojechała do A. w R.. Po skorzystaniu z usług przedmiotowego obiektu, powódka ubrała się i wraz z koleżanką udała się do strefy gastronomicznej. Krzesła we wskazanym pomieszczeniu były założone jedno na drugie. Krzesła nie były ustawione obok stolików, lecz znajdowały się z boku pomieszczenia. (...) nie była jednak odgradzona i nie znajdowała się tam informacja o jej zamknięciu. Nie było również znaku zakazującego przebywania we wskazanym pomieszczeniu. (...) była przygaszona, panował półmrok. Powódka chcąc założyć skarpetkę, usiadła na krześle, a następnie zsunęła się z niego, upadając

całym ciężarem na podłogę. Powódce najpierw pomocy próbowała udzielić znajoma, następnie zaś ratownicy, którzy unieruchomili nogę szyną, schładzając uszkodzone miejsce. Powódka przewieziona została następnie karetką do Szpitala Miejskiego w R..

U poszkodowanej zdiagnozowano złamanie szyjki kości udowej lewej, którego doznała wskutek opisanego zdarzenia. Powódka została zakwalifikowana do zabiegu, który odbył się 25 czerwca 2018 r. Po operacji poszkodowana w stanie ogólnym dobrym, z prawidłowo gojącą się raną wypisana została do domu z zaleceniami dotyczącymi dalszego leczenia. Powódka, będąc osobą samotną, nie mogła liczyć na pomoc osób trzecich. Przewieziona została do placówki opiekuńczej (...), w której przebywała od 2 lipca 2018 r. do 31 sierpnia 2019 r. Zlecający opiekę oraz powódka zobowiązani byli do ponoszenia kosztów pobytu w placówce (...) w wysokości 95 zł brutto na dobę, a ponadto do zwrotu kosztów środków higienicznych oraz leków zgodnie z rachunkami wystawionymi na koniec miesiąca kalendarzowego. Po pobycie w placówce (...) powódka musiała korzystać z pomocy pielęgniarki przez około 2,5 roku, którą opłacała samodzielnie. Powódka nie była w stanie samodzielnie korzystać z toalety, a tym bardziej sprzątać, czy też robić zakupów. Poszkodowana mieszka na czwartym piętrze, co utrudnia wychodzenie z domu, a także powrót. Do dnia dzisiejszego powódka znajduje się pod opieką ortopedy, otrzymując zastrzyki przeciwbólowe co pół roku. Powódka skierowana została na zabiegi rehabilitacyjne.

Powódka była przed wypadkiem osobą aktywną, regularnie korzystała z usług (...), brała udział w licznych wyjazdach organizowanych dla emerytów. Była osobą w pełni samodzielną i samowystarczalną. T. K. do chwili obecnej odczuwa ból przy poruszaniu się, który wpływa również na jej stan psychiczny. Poza doznany uraz powódka leczy się na nadciśnienie tętnicze, niedoczynność tarczycy, kamice pęcherzyka żółciowego, miażdżycę oraz chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa.

Pismem z 23 sierpnia 2018 r. powódka wezwała pozwaną do zawarcia ugody w przedmiocie roszczeń odszkodowawczych, zadośćuczynienia i innych. W odpowiedzi z 27 września 2018 r. pozwana wskazała, że nie może uznać roszczeń powódki.

Pozwana w dacie wypadku, w którym uczestniczyła powódka była ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) S.A. w W..

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii, który w opinii stwierdził, że powódka doznała 20 % stałego uszczerbku zdrowia na skutek urazu szyjki kości udowej. Wykonana endoprotezoplastyka czyli wymiana głowy kości udowej jest najskuteczniejszym sposobem leczenia. Żadna rehabilitacja nie doprowadzi do odzyskania pełnej sprawności uszkodzenia stawu, a tym bardziej stawu po wykonanej endoprotezoplastyce. Stan zdrowia powódki przed zdarzeniem nie miał wpływu na stan zdrowia powódki po wypadku. Mógł mieć jedynie znaczenie dla rozległości uszkodzeń.

Sąd Rejonowy dopuścił również dowód z opinii biegłego z zakresu fizjoterapii i rehabilitacji z której wynika, że elementem, którego zabrakło w procesie leczenia powódki był brak rehabilitacji. Wszelkie zmiany i urazy kręgosłupa lędźwiowego jakich doznała powódka nie stanowiły przyczyny skutkowej w związku z upadkiem powódki z krzesła. Powódka powinna jak najszybciej powrócić do korzystania z zabiegów fizjoterapeutycznych, co pozwoli zminimalizować ryzyko dalszych powikłań, dolegliwości bólowych jak również chociaż częściowe zmniejszenie objawów zaburzonej lokomocji.

Sąd Rejonowy jako podstawę prawną rozstrzygnięcia powołał art. 435 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c., art. 444 § 1 k.c., art. 362 k.c., uznając że pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku na zasadzie ryzyka. Przedsiębiorstwo prowadzone przez pozwaną wprawiane jest w ruch za pomocą sił przyrody, zaś charakter prowadzonej działalności uzależniony od zachowania szczególnych wymogów stawianych tego typu przedsiębiorstwom. Reżim odpowiedzialności z art. 435 § 1 k.c. określa rygorystyczną odpowiedzialność odszkodowawczą prowadzącego przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, niezależną od winy przedsiębiorcy.

Sąd podkreślił, że powódka usiadła na krzesłach, które nie zostały zagrodzone. Brak było również znaków zakazujących korzystania ze strefy gastronomicznej. Nie można zatem przyjąć, iż szkoda nastąpiła z wyłącznej winy poszkodowanej powódki. Związek przyczynowy między ruchem przedsiębiorstwa i wywołaną nim szkodą powódki nie może budzić wątpliwości albowiem do urazu szyjki kości udowej lewej powódki doszło podczas korzystania z obiektu.

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia Sąd pomocniczo odniósł się do ustalonego przez biegłego trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki w wysokości 20 %. Sąd I instancji uznał, mając na uwadze aktualne warunki ekonomiczne i kryteria wyznaczania wysokości zadośćuczynienia, za odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę 60 000 zł. Ustalona w powyższy sposób wysokość zadośćuczynienia przedstawia realną, ekonomicznie odczuwalną wartość, z drugiej zaś strony jest umiarkowana, utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Sąd Rejonowy uznał także na podstawie art. 362 k.c., że powódka swoim zachowaniem przyczyniła się do powstania szkody. Przede wszystkim powódka nie powinna przebierać się w strefie gastronomicznej, nawet jeśli chciała tylko założyć skarpetkę. Miejscem przeznaczonym do zmiany stroju na basenie bez wątpienia jest przebieralnia, a nie strefa gastronomiczna. Podkreślenia wymaga, iż powódka korzystała z krzeseł, które były założone jedno na drugie. Krzesła nie były ustawione obok stolików, lecz znajdowały się z boku pomieszczenia gastronomicznego. (...) gastronomiczna była przygaszona i panował tam półmrok. Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, iż biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania powódka powinna przyjąć, iż strefa gastronomiczna pozostaje zamknięta, a w konsekwencji nie korzystać z krzeseł tam ustawionych. Koleżanka powódki, a świadek w niniejszej sprawie, w zeznaniach stwierdziła, iż aby napić się kawy musiała skorzystać ze stojącego automatu, gdyż nie można było w inny sposób zakupić napoju, co było jasną wskazówką, że strefa gastronomiczna nie jest czynna. Te zeznanie zaprzecza twierdzeniom powódki, iż ze strefy gastronomicznej można było wtedy korzystać.

Z drugiej jednak strony Sąd Rejonowy podkreślił, że strona pozwana powinna w sposób bardziej wyraźny dla klientów zakomunikować informację o zamknięciu strefy gastronomicznej. Zamknięcie strefy powinno być uwidocznione poprzez odpowiednią tabliczkę informacyjną czy też jej odgrózeniem od pozostałej części obiektu. Tymczasem strefa gastronomiczna nie była w żaden sposób odgrózona. Nie znajdowała się tam żadna informacja stanowiąca o jej zamknięciu. Nie było również znaku zakazującego przebywania we wskazanym pomieszczeniu. Dodatkowo można wskazać, iż w budynku należącym do pozwanej znajduje się ściana odgradzająca część gastronomiczną od pozostałych części, która uniemożliwia obserwowanie przez personel pozwanej, czy jakaś osoba nie wchodzi tej strefy w okresie kiedy nie jest ona czynna. Dlatego też powinna być w takim przypadku strefa gastronomiczna wyraźnie odgrózona, tym bardziej, że jak wynikało z zeznań Prezes pozwanej spółki, są na wyposażeniu odpowiednie stojaki umożliwiające odgrózenie tej strefy.

W konsekwencji, mając na uwadze przede wszystkim stopień winy obu stron, Sąd pierwszej instancji uznał, iż powódka przyczyniła się do przedmiotowego zdarzenia, a w konsekwencji do powstania szkody w 70 % i kwotę 60 000 zł należną powódce tytułem zadośćuczynienia pomniejszył o 70 %, co dało kwotę 18 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd Rejonowy zasądził odsetki od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia od dnia wyrokowania, ponieważ wyliczył zadośćuczynienie według cen z daty jego ustalenia tj. daty orzekania. Ponadto Sąd Rejonowy na podstawie art. 444 § 1 k.c. uwzględnił roszczenie w zakresie odszkodowania co do kosztów sprawowania opieki nad powódką w placówce (...) oraz co do kosztów usług opiekuńczej. Nie zasługiwało jednak na uwzględnienie żądanie pozwu w zakresie zwrotu kosztów leków. Powódka nie przedstawiła bowiem dowodów, z których wynikałoby, iż zakupione przez nią leki były lekami, które zażywała w związku ze skutkami zdarzenia z dnia 21 czerwca 2018 r. Wysokość należnego powódce odszkodowania również podlegała zmniejszeniu o stopień przyczynienia się do szkody, czyli o 70 %. Sąd przyznał odsetki od kwoty 1 808,27 zł od dnia 28 września 2018 r., albowiem stwierdził, iż roszczenie w tym zakresie stało się wymagalne po upływie 30 dni od dnia odmowy uznania roszczeń strony powodowej przez stronę pozwaną. Odsetki od kwoty 107,19 zł zostały z kolei przyznane od dnia złożenia pozwu, czyli od dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy oddalił powództwo o ustalenie odpowiedzialności na przyszłość za skutki, jakie mogą ujawnić się w stanie zdrowia powódki w przyszłości.

Od wyroku Sądu Rejonowego apelacje wniosły obie strony.

Pozwana w swojej apelacji zaskarżyła wyrok w zakresie punktu 1, 2 oraz 4, zarzucając naruszenie prawa materialnego to jest:

- art. 435 § 1 k.c. w związku z art. 355 k.c. przez przyjęcie odpowiedzialności pozwanej na zasadzie ryzyka za powstałe zdarzenie, mimo ustalenia przez sąd, że do zdarzenia doszło wskutek niewłaściwego zachowania powódki, to jest przebiegania się poza strefą do tego wyznaczoną oraz wejścia na teren zamkniętej strefy gastronomicznej, co zwalnia z odpowiedzialności pozwaną,

- art. 445 k.c. przez ustalenie kwoty zadośćuczynienia w sytuacji, gdy powódka doznała urazu z własnej winy oraz nieuwzględnienia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności powódki przed zdarzeniem, co wpływa na stan zdrowia, zdolność do rehabilitacji i powrotu do zdrowia,

- art. 481 § 1 k.c., 363 § 2 k.c. w związku z 316 § 1 k.p.c. przez niewłaściwą wykładnię i niezasadne przyjęcie, że należą się powódce odsetki ustawowe od 28 września 2018 roku od kwoty 1808,27 zł oraz od 7 lutego 2018 roku i od kwoty 107,19 zł, podczas gdy odsetki należą się powódce dopiero od dnia wyrokowania,

- naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i pominięcie, że świadek U. H. zeznała wprost, że w dniu zdarzenia gastronomia była nieczynna oraz uznanie, że materiał dowodowy pozwala na przypisanie pozwanej odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, przy pominięciu że dowody powołane przez pozwaną dowody zaprzeczają przypisanie takiej odpowiedzialności i braku uzasadnienia dla odmowy wiarygodności dowodom pozwanej, jakimi są zeznania świadka U. H..

Pozwana wniosła o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.

Powódka w swojej apelacji zaskarżyła wyrok w części w zakresie w jakim oddalono jej żądanie zadośćuczynienia ponad kwotę 18 000 to jest co do kwoty 42 000 zł, co do zasądzenia odsetek ustawowych od daty wyroku a nie od wniesienia pozwu, w zakresie oddalenia jej żądania odszkodowania co do kwoty 4 469,42 zł oraz oddalenia żądania powództwa w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności pozwanej za dalsze negatywne następstwa zdarzenia, które mogą ujawnić w przyszłości oraz co do kosztów postępowania.

Zarzuciła wyrokowi naruszenie przepisów postępowania:

- to jest art. 233 § 1 k.p.c. w związku z 327¹ § 1 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie i dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, wybiórczy i arbitralny, co skutkowało bezzasadnym przyjęciem, że powódka przyczyniła się do powstania szkody oraz błędnie przyjęto przyczyniła się w 70 %, w sytuacji, gdy ocena ta nie znajduje żadnego poparcia w materiałach sprawy, a z uzasadnienia nie wynika, jakie kryteria stanowiły podstawę dokonania takiego a nie innego wartościowania,

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 189 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie, co skutkowało bezzasadnym przyjęciem, że powódka przyczyniła się do powstania szkody i że nie ma interesu prawnego w ustaleniu, że pozwana odpowiada za dalsze negatywne następstwa zdarzenia, które mogą ujawnić w przyszłości

- oraz błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że

- fakt, że strefa gastronomiczna przedsiębiorstwa pozwanej nie była czynna jest równoznaczny ze stwierdzeniem, że nie była ona dostępna dla klientów pozwanej,

- brak pełnego i jaskrawego oświetlenia strefy gastronomicznej winno stanowić podstawę do stwierdzenia, że nie jest ona dostępna dla klientów pozwanej w sytuacji, gdy miejsce to nie było w żaden sposób odgrodzone,

- nieprawidłowym ustaleniu, że powódka była zobowiązana do dokonania oceny stabilności siedzisk umieszczonych w ogólnodostępnej przestrzeni przedsiębiorstwa pozwanej,

- jedynym miejscem na terenie przedsiębiorstwa pozwanej, w którym dopuszczalne jest dokonywanie drobnych zmian w ubiorze jest przebieralnia, w sytuacji gdy czynności takie jak zdjęcie kurtki, poprawienie obuwia czy zmiana skarpet jest możliwa i prawnie dopuszczalna w każdej publicznej dostępnej przestrzeni,

- nieprawidłowym ustaleniu, że powódka przyczyniła się do powstania szkody, gdy do wypadku doszło w ogólnodostępnej części przedsiębiorstwa, która nie była w żaden sposób zabezpieczona czy oznaczona,

- nie zachodzą szczególne okoliczności, które uzasadniają przyjęcie, że odsetki ustawowe od zadośćuczynienia powinny być naliczone od dnia wyrokowania oraz nieuzasadnione przyjęcie przyczynienia do powstania szkody.

Powódka wniosła o zmianę wyroku przez uwzględnienie jej powództwa w całości.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanej i zasądzenie kosztów procesu.

W niniejszej sprawie występująca w charakterze interwenienta ubocznego Towarzystwo (...) i (...) SA wniosła o oddalenie apelacji powódki w całości i uwzględnienie apelacji pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Żadna z apelacji nie mogła odnieść skutku, a podniesione zarzuty nie są trafne.

Sąd Okręgowy w całości podziela zarówno ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, znajdujące pełne odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy, a także przyjętą przez ten Sąd podstawę prawną rozstrzygnięcia i, unikając zbędnych powtórzeń, przyjmuje je za własne. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny w oparciu o zebrane dowody, a ich ocena mieści się w dyrektywie zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji wskazał fakty, które uznał za udowodnione i dowody, na których się oparł. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie naruszają reguł wynikających z doświadczenia życiowego i zasad logiki. Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do ich korygowania.

Zgodzić należy się Sądem Rejonowym że pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku na zasadzie ryzyka wyrażonej w art. 435 § 1 k.c. zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że pozwana jako przedsiębiorstwo prowadzące publiczne kąpielisko prowadzi swoje przedsiębiorstwo za pomocą sił przyrody. Zatem za wyrządzone szkody na terenie przedsiębiorstwa ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka. Okolicznością, która zwalnia pozwaną z odpowiedzialności jest wykazanie wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, w tym przypadku powódki. Okoliczności wypadku i miejsce, do którego do niego doszło nie są sporne, wynikają jasno z całości zebranych dowodów. Jak zeznała U. H., która wyszła z przebieralni jako pierwsza, strefa gastronomiczna była nieczynna, więc wzięła kawę z automatu na korytarzu. W strefie gastronomicznej wszystko było pozasuwane, krzesła były poukładane jedno na drugim. Świadek zdjęła krzesło z brzegu i usiadła przy stoliku. Powódka przyszła chwile potem i usiadła z drugiej strony przy stoliku. Kiedy schyliła się, żeby

poprawić coś przy obuwiu, jedno z krzeseł, na którym usiadła uciekło do tyłu i powódka upadła na podłogę, doznając obrażeń. Świadek zeznała, że zajęła krzesło i stolik z samego brzegu i nie wchodziła w głąb strefy gastronomicznej. (...) nie była oddzielona. Jak to ustalił Sąd Rejonowy w nie było żadnego komunikatu dotyczącego zakazu wstępu. Okoliczność że sam bufet kawiarniany jest nieczynny, nie powoduje jeszcze tego że korzystający z basenu użytkownicy nie mogą usiąść na pozostawionych i ogólnie dostępnych w tym pomieszczeniu przy stołach krzesłach, zwłaszcza że na korytarzu byłych automaty do kawy i użytkownicy mogli przypuszczać, że mogą z tych stolików i krzeseł skorzystać. Skoro pozwana nie chciała, żeby ktokolwiek wchodził na teren punktu gastronomicznego, powinna tą strefę wyraźnie oddzielić i oznaczyć zakazem wchodzenia. Skoro strefa ta była otwarta i ogólnie dostępna, to nie można mówić o wyłącznej winie powódki i zwolnieniu pozwanej z odpowiedzialności na zasadzie ryzyka.

Sąd Okręgowy za prawidłowe uznał także ustalenie przyczynienia się powódki do zdarzenia. Powódka, co prawda weszła do ogólnie dostępnej przestrzeni, ale usiadła na założonych jedno na drugie krzesłach, co spowodowało, że schylając się niestabilne krzesło wysunęło się i powódka upadła. Powódka powinna upewnić się czy może bezpiecznie usiąść, zadbać jak każdy użytkownik o swoje bezpieczeństwo. Powódka nie zwróciła uwagi na to, że siada na złożonych krzesłach, czym spowodowała upadek i przyczyniła się do doznanej szkody w znacznym stopniu. W tych okolicznościach ocena 70 % przyczynienia jest w pełni uzasadniona.

Z opinii biegłych przeprowadzonych w niniejszej sprawie wynika, iż stan zdrowia powódki przed zdarzeniem nie miał wpływu na jej stan zdrowia po wypadku. Z opinii biegłego z zakresu fizjoterapii i rehabilitacji wynika natomiast, że powrót przez powódkę do korzystania z zabiegów fizjoterapeutycznych pozwoli zminimalizować ryzyko dalszych powikłań i dolegliwości bólowych. Z opinii biegłych z zakresu chirurgii i ortopedii wynika, że stan zdrowia powódki nie wymaga dalszego leczenia operacyjnego i nie można ocenić czy będzie wymagała tego w przyszłości. Z tego względu Sąd odwoławczy uznał za niezasadny zarzut zawarty w apelacji powódki naruszenia art.189 k.p.c. , co nie oznacza że w przypadku pojawienia się nowej szkody powódce nie będą przysługiwać dalsze roszczenia.

Za niezasadny uznał Sąd Okręgowy zarzut dotyczący zasądzenia odsetek od przyznanego zadośćuczynienia od daty wyrokowania. Sąd Rejonowy wskazał, iż wysokość zadośćuczynienia ocenił wg realiów rynkowych z daty wyrokowania, zatem w takiej sytuacji odsetki również powinny zostać zasądzone od daty wyroku. Inna sytuacja natomiast zachodzi w przypadku zasądzenia odszkodowania, albowiem roszczenie o zwrot kosztów powstałych z tytułu sprawowania opieki nad powódką w placówce (...) oraz kosztów usług opiekunki są wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty i z chwilą wniesienia pozwu. Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w tym zakresie jest w pełni prawidłowe, a apelacja pozwanej w tym zakresie nie mogła odnieść skutku.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze oddalił na mocy art. 385 k.p.c. obie apelacje i na mocy art. 100 k.p.c. wzajemnie zniósł pomiędzy stronami koszty postępowania odwoławczego.

SSO Magdalena Balion - Hajduk